

ΑΡΙΘΜΟΣ (8)

AYNARÖZ

ZİYARETÇİLERİN ŞAHİTLİKLERİ

RAHİP PAİSİOS AYNARÖZ KEŞİŞİ 1924-1994

Çocuk olmamanın sebepleri ve onun tedavisi

Sonra da jinekologun sırası geldi. Kendisi konuşmaya yetişemedi, Rahip ona dedi: "Doktor bey, gel buraya!" O, sarsıldı. Sonra da adını söyledi ve devam etti: "Buraya niçin geldiğini biliyorum". "Rahibim, madem ki biliyorsunuz, bana söyleyiniz, ben neden çocuk yapamıyorum?" "Ne sende, ne de ailende problem var". "Öyleyse?" "Birincisi, büyük egon var ve ilmin gücüne çok inanıyorsun. İkincisi, cinayet işlemişsindir. "Rahibim, hangi yolla cinayet işlemişim?" "Bre evlâdım, kürtajlarla hayatlar çıkarıyorsun, insanlar öldürüyorsun". Üçüncüsü, "İnsan olarak insanların ve Allah'ın karşısında sade ve alçakgönüllü olmak, esastır". Sonra da Rahip, Allah'ın ona pişmanlık vermesi için dua etmesini, genel bir günah çıkarma yapmasını tavsiye etti ve az bir zamanda sonuç alacaktı. Gerçekten de, Rahibin dediklerini uzun bir zaman uyguladıktan sonra, çocukları oldu. Bu müddet zarfında, kürtaj yapmayı durdurdu ve insanlara, çocuklarını hayatta tutmaları yönünde tavsiyelerde de bulundu.

İsimlerimizi, bizi vaftiz eden papazın koyduğu gibi söylemek lâzımdır

Başka bir zamanda, hayır dua almayı beklerken, şu hadise oldu: Benden evvel bir delikanlı adını yazıp onu vazoya koydu. Rahibin dua etmesini istediğimiz kişilerin isimleri bir vazoda olup, vazo çitin yanındaydı. Çit, inziva hücrelerinden takriben on metre uzaktaydı. Rahip avluya çıkınca, kendisine

dedi: “Bre evlâdım, ne yapıyorsun orada?” O korktu tabii, orada olanlar ve işitenler de şaşakaldık. Rahip o vakit yanına gidip ona dedi: “Adın ne evlâdım?” “Hrisovalantis”. “O zaman niye kâğıda Valantis yazdın?” İsimlerimizin kısaltılmasını istemediği, ancak oldukları gibi bütün olarak söylenmelerini, bizi vaftiz eden papazın söylediği gibi söylenmelerini istediği için bunu söyledi. Sonra da ona diyor ki: “Sen vaftiz edilirken, evlâdım, burada dünyada sosyetik bir deftere yazılıyorsun. Fakat, otomatik olarak da, gökyüzündeki Allah’ın kitabında da yazılıyorsun. Seni Allah nasıl çağıracak? Eğer Hrisovalantis dediğinde, sen de cevap vermezsen? İşte o vakit dışarıda kalacaksın. Bunun için, herkes seni, papazın koyduğu isimle çağırmalarına özen göster”.

Ciddî deri hastalığının tedavisi

Rahip Paisios’un vefatından birkaç gün sonra, Suroti Manastırı’yla manevi ilişkisi olan bir çift, manastırı ziyaret etti ve Rahibin vefat ettiğini öğrendi. Bir ay boyunca, hanım, başındaki küçük yaralar, müthiş bir kaşıntı ve sivilcelerden acı çekiyordu. Birçok doktora gitmişlerdi, fakat hepsi de, kesin tedavinin olmadığını, ancak, hastalık uzun bir zaman sonra geçeceğini söylüyorlardı. Rahibin ölümünü haber aldıklarında, onun mezarına tapındılar. Akşam olduğunda, evde, doktor, hanımına başına merhem ve damla koyup haplarını da almasını hatırlattı. O vakit ise, artık ağrı ve kaşıntının olmadığını anlamıştı. Yaraların iyileştiklerini de tespit ettiler. Bir de, Rahibin mezarından, hanımın ellerinde biraz toprak kalmış ve o topraklı elleriyle saçlarını düzelttiğini de hatırladılar.

En iyi itaatkârlar yılanlardı

Başka bir defasında, onu bazı teologlar ziyaret ettiler ve teolojik bir tartışmaya başladılar. Konuşmaları esnasında, teolojinin öğretilmeyip yaşandığını kendilerine söyledi. O anda iki tane yılan görünürler. (Engerek yılanları olduğu söylenir). Rahip bu yılanları hiç görmeden, çünkü onlar onun arkasındaydılar, diyor: “Ziyaretçileri kovmamak için orada durunuz”. Sonra da teologlara diyor ki: “Biraz bekleyiniz” ve derhal engerek yılanlarını beslemeğe gidiyor. O vakit, yılanlardan biri aşırı acıkmış gibi yemeğe başlamak istedi. Rahip ona dedi: “Yemeniz için size daha izin vermedim!” Yılan, hemen anında durdu. Sonra onların yemek yiyip, ancak izin almadıkça, kaçmamalarını söyledi. Böylece görüyoruz ki, ne derse oluyordu. Bunun yanında, sık sık günah çıkarmamızı tavsiye ediyordu. Eğer bize öğrettiklerini uygulamış olsaydık, o vakit büyük menfaatimiz olacaktı.

Hacibendidis Hristos, askerî, Thessaloniki

İki genç, Vasilios P. ve Nikolas M. Eylül 1992 tarihinde, bir motosikletle eski Thessaloniki – Kavala yolunun virajlarında, motosiklet karşı yöne geçti ve karşı yönden de o anda bir TIR geliyordu. Diyorlar ki: “O anda gözlerimizi kapadık ve aniden karşımızda, büyük boyutlarda ve bizi yoldan dışarıya fırlatır biçimde papaz cüppeli bir figür gördük. Motosiklet, TIR’ın altında paramparça oldu. Biz ise hiçbir çizik bile almadan, yolun kenarında kendimizi bulduk. Üç aylık bir araştırmadan sonra, Rahip Paisios hakkında bir şeyler işittik ve Aynaroz’a gittik. Onu görür görmez, bizi kurtaranın o olduğunu anladık, ancak o bunu inkâr etti ve bize şöyle dedi: “Ben günahkâr bir insanım”.

Rahibin öngörülü öğüdü

Evros’un Didimotiho kasabasından, Hristos ile Vagiya çiftinin üç tane kızları vardı. Küçük Stavrula, astım ile doğdu ve devamlı özene, bakıma ihtiyacı vardı. Bir akşam, on dört yaşlarında ve evde yalnız olduğu bir gecede, çünkü anne ve babası bir sosyetik toplantıya gitmişlerdi, Allah onu yanına aldı. Anne babası bu olaya çok çok üzüldüler, büyük bir acı ve şaşkınlıkla meleşinden ayrıldılar. Baba bir teselli arar dururken, bir grup ziyaretçi ile, Panaguda inziva hücrelerine gitti. Hayır dua alma sırası Hristos’a geldiğinde, kızının resmini göstererek şikâyetini dile getirdi. Rahip ona dedi: “Sen bu meleşin için üzülme. “Senin içindeki bu ateşi (Hristos’un göğsünü göstererek) derhal gidip çıkarasın”. Dedi: “O vakit beni bir titreme tuttu. İlk manastıra (Filotheu) gittiğimizde, otuz iki sene sonra günah çıkardım. Kutsanmış şarap içmek isteyip istemediğini Rahip bana sordu. Ben de kendisine cevaben dedim, her ne kadar komünyon almak istiyorsam da, günahlarım o kadar ki... Nereden başlasam da nerede bitirsem... Günah çıkaran papazım o anda bana izin verdi ve o günden sonra ben ve hanımım’ Allah’ın yanında olma mücadelesini veriyoruz”.

12 Temmuz 1994 (yeni takvim) tarihinde, Protokorifeyi Apostoli Petros ke Pavlos Azizleri gece ayininde, (29 Haziran, eski takvime göre), gece saat 1:30’da, sakin geceyi şiddetli bir gök gürültüsü sarstı! Sonra da devamlı şimşek çakmalarla bütün Aynaroz aydınlanıyordu. Öğleden sonra öğrendik ki, Rahip Paisios ebediyete geçmişti.

Ağır kanser hastasının tedavisi

Bir zaman, yakın bir arkadaşım, kalın bağırsak kanserinden acı çekiyordu. Onu hastaneye götürdüler ve doktorlar da onu ameliyat etmeğe karar verdiler. Onun, doktor olan bir kayın biraderi vardı ve ameliyat gününde o da ameliyathanedeydi. Ameliyat bitip kız kardeşinin evine geldiği zaman, kız kardeşine dedi: “Kız kardeşim, üzülüyorum ama kocanı kaybedeceğiz. Buna hazır olasin. Bu artık gün meselesidir. Kanserin en kötüsü onda”.

Ertesi sabahı kalktım, arabamı aldım ve Aynaroz’a seyahat edip dedeciğe gittim. Bana dedi: “Sabah sabah burada ne arıyorsun?” Ona diyor: “Rahibim, ciddî problemimiz var. Filanca hasta kanser hastası ve onu ameliyat ettiler. O saatte, hastanın ameliyat sonrasında ne kadar kötü durumda olduğunu unuttuğum için kendisine söylemedim. Bana diyor ki: “İyi, adını bir kâğıda yaz ve onu bırak”. Adını yazdım ve kaçtım. Akşam, hanımımın evde sohbet ederken dedim: “Bre hanım, bugün iyi iş yapmadım. Durumun ciddiliğini Rahibe anlatmadım. Sabah yeniden oraya gideceğim”. “Gitmez misin!”, dedi bana. Gerçekten de sabah sabah yine Aynaroz’a gitmeğe çekildim. Rahibe gittim. “İyi, sen dün burada değil miydin?” “Buradaydım, Peder”, dedim kendisine. “Ancak, iyi iş yapmadığımı zannediyorum. Durumun çok ciddî olduğunu size söylemedim ve onu söylemeğe geldim”. “Söyle bakalım”, dedi. “Doktorlar ona birkaç gün ömür biçtiler. Yaşama şansı yok. Kanserin en kötüsü onda ve öleceğini söylüyorlar”. “Aaa”, diyor Rahip. “Bunu söylemekle iyi ettin. Çünkü ben durumu alışılmış normal olarak koydum, acil olanlarla değil. Bu acildir. Derhal çok dua etmemiz gerek. Yeniden bana, bir kâğıda durumunu yaz ve onu ver, onu özel durumda olanlara koyayım”. Gerçekten de, kâğıdı alıp, diğer isimleri koyduğu sepete değil de, o kâğıdı cebine koydu. Ancak, bana şunu da dedi: “Hastalığın seyrini değiştirmemiz için dua edeceğim, fakat onun da yardım etmesi lâzımdır”. Rahip, hastanın gidip günah çıkarması gerektiğini kastediyordu – çünkü o hiçbir zaman günah çıkarmamıştı – ve komünyon alması da gerekecekti. Eve döndüğümde, bunları hanımıma söyledim. O da dedi: “Şimdi bunu nasıl söylersin K..., o, hayatında hiçbir zaman gidip günah çıkarmamıştır ki”. Sonuç olarak, adamın ne yaptığını bilmiyoruz. Ancak, o zamandan beri hiçbir rahatsızlığı ve hiçbir sağlık problemi kalmadı. Sağlık kontrolü için hastaneye gittiğinde, doktorlar kendisinde hiçbir şey bulmuyorlar. Beş sene geçmesine rağmen, o hem yaşıyor hem de çok ağır bir şekilde işliyor. Son derece iyidir.

Küçük kızın, şeytanın tesiri altında bulunuş sebebi ve onun tedavisi

Küçük kızcağızın içine şeytan girmişti. Anne babası onun iyileşmesi için yardım etmek istediler ve ne kadar doktora götürdülerse, doktorlar onu bir türlü iyileştiremediler. O zaman da düşündüler ki, acaba Rahip Paisios yardımda bulunabilir mi diye. Onlara sordum: “Kızın durumu için siz suçlu oluyasınız?” Annesi de bana ifşa etti: “Evet, bizim bir paganist grupla ilişkilerimiz olmuştu. Gece, saat on ikide dışarı çıkıp bir çeşit kafataslarıyla bazı ayinler yapıyorduk”. Dedim: “Yani satanizm ayini. Eh, al şimdi sonuçlarını”. Sonuç olarak, sonradan öğrendiğime göre, babası Rahibe gitti ve babasını hiç görmediği halde ona dedi: “Yorgo, gel buraya. Korkma. Evlâdında hiçbir şey yok. O iyileşecek”. Ve devam etti: “Kız iyileşecek, ancak sizin o bulunduğunuz yerden kaçmanız gerek. Uzaklaşmanız lâzım. Sadakalar veresiniz, tövbeler ediniz ve günah çıkarasınız”. Gerçekten de, Rahibin dediklerini aynen yaptıktan sonra kızın iyileştiğini öğrendim. Bu, yanılmıyorsam, 1986 yılında oldu.

Rahibin duası “eğrileri düzeltirdi”

Bir zamanlar, çok ciddî bir şahsî problemim vardı ve Rahibi çok kere ziyaret ettim. Bir gün, neredeyse ağlamakla, ona dedim: “Rahibim, ne olacak?” “Hey mübarek, her şey iyi olacak”. Beni cesaretlendirmek için şöylesine söylediğini sanıyordum. Şöyle oturup sohbet ettikten ve teselli sözlerini müteakiben, bir de nasıl bir tavır takınmam gerektiğini söyledikten sonra, sıra ayrılmaya geldi. “Meryem ana ve İsa Mesih seninle beraber olsunlar”, dedi bana. “Bana hiçbir şey vermeyecek misin?”, dedim kendisine. “Daha ne istiyorsun be mübarek? Meryem ana ve İsa Mesih seninle beraber olsunlar. Daha ne istiyorsun?” Sonra içeri gidip, azize Mavra'nın bir ikonasını getirdi ve bana dedi: “Al onu. Azize Mavra, senin her şeyini beyaz yapacak”.(Mavra, Yunanca'da siyah demek). Gerçekten de, fazla bir zaman geçmeden, her şey beyaza döndü. Aynen Rahip Paisios'un dediği gibi.

Rahip bana her zaman çocuklarım Nektariya ile Panayotis hakkında soruyordu, onlar o vakit Atina'daydılar. Özellikle de Nektariya'yı üzen şahsî bir problemi için, rahip diyordu: “Ben dua ediyorum”. Ve doğrusu da, durumu düzeldi. Keza, onun resmini çekmeme izin vermiyordu.

Benim için Rahip Paisios aziz insandı. Ne dediyse doğrudu, çünkü o , Kutsal Ruh'tan zuhur ediyordu. Onun söylediği şakasında bile ilâhî ihсан vardı.

KAPADOKYA'LI AZİZ ARSENIOS'UN KISA ÖZ GEÇMİŞİ

Çok aziz olan Peder Arsenios, 1840 dolaylarında, Kapadokya'nın, Farasa bölgesinin altı Hristiyan köyünden olan Farasa veya Varasyo kasabasında dünyaya geldi. Ebeveyni fazilet itibariyle zengin olup, dünya malı açısından ise orta halliydiler... Bunların iki oğulları olmuşu. Ancak bunlar küçük yaşta daha, önce babalarını sonra da annelerini kaybettiler. Bunlara, Farasa'da yaşayan teyzeleri baktı. Bir gün, büyük oğlan Vlasios küçük olan Theodoros'u (daha sonra Arsenios adını aldı) kandırarak, babalarının tarlasına gittiler. Tarla, Evkasis sel yatağının yanında idi. Sel yatağını geçmeye çalıştıkları anda, Theodoros'u su sürüklemeye başladı. O anda Vlasios, ağlayarak Ay Yorgi'ye yalvarmaya başladı ki onun da küçük kilisesi orada yakınındaydı. Vlasios ağlayarak Azizden yardım istediği anda, ansızın Theodoros'u yanında gördü, ki sevinerek, bir atlı, hani bir keşiş gibi, onu selden yakaladı, atına aldı ve onu dışarı çıkardı. O andan sonra, Theodoros da keşiş olacağını söylüyordu.

Theodoros biraz büyüdüğü zaman, teyzesi onu Farasa'dan Niğde'ye tahsil için gönderdi. Orada öğretmen olan halası da kalıyordu, ki ona o bakacaktı. Niğde'de tahsilini bitirdiği zaman, öğretmen halası onun açığı olduğunu gördüğü için, İzmir'de kalan akrabalarıyla anlaşarak, orada tahsiline devam etmesini istediler.

İzmir'de, Yunanca ve kilise derslerinden başka, Ermenice ve Türkçe de öğrenmenin yanında bir de biraz Fransızca öğrendi. Öğrenimini bitirdikten sonra, yeniden Farasa'ya döndü. Orada teyzesiyle ve Niğde'deki halasıyla vedalaştıktan sonra Kayseri'ye gitti. Aşağı yukarı yirmi altı yaşlarında olduğu bir zamanda, Timiu Prodromu'nun İera Moni Flaviyanon (Zinci Dere) manastırına gidip keşiş oldu ve Arsenios adını aldı.

Ne yazık ki, Arsenios sükûnetinin tadını pek çıkaramadı. Çünkü o zamanlarda, öğretmen sıkıntısı ve ihtiyacı vardı. Korçinoğlu'nun dediklerine göre, daha hayatta olan Metropolit Paisios B', onu diyakoz yaptı ve onu Farasa'daki terk edilmiş çocuklara ders yapmak için yolladı.

Vatanına gelen, artık diyakoz Arsenios, ilâhî bir merakla, cahilliğin karanlığını kovmak için, eğitim işine başlıyor. Takriben otuz yaşına kadar, bir diyakoz olarak ders veriyordu. Sonra, Kayseri'de papaz oldu. Orada arhimandrit makamına ve günah çıkarma papazlığına yükseldi. Ondan sonra da Kayseri'den önce hac için Kutsal Yerlere (Kudüs) gitti, devamında yine Farasa'ya döndü. O zamandan sonra, Farasa'lılar ona "Hacı Efendi" demeye başladılar.

O günden sonra, onun manevî faaliyeti daha da büyümeğe başladı ve her tarafa yayıldı... Korkan Hristiyanların inançlarına bağlı kalmalarına daha

çok yardımcı olan, sadece onun kuvvetleştirici sözleri değil de, gördükleri Peder Arsenios'un tarafından yapılan harika işlerdi. Çünkü, onda Allah'ın lütfu bol olup, sadece acı çeken insanların ruhlarını tedavi etmekle kalmıyor, onların bedenlerini de iyileştiriyordu. Gerçek olan şu ki, Peder geçtiği yerde, ona okuması için getirilen hastanın Müslüman mı yoksa Hristiyan mı olduğunu hiçbir zaman incelemezdi. Sadece hangi hastalıktan hasta olduğunu sorar, ki ona göre dua yapsın diye. Allah'ın inayetiyle, bir hastayı iyileştirdiğinde, Türkler, Ortodoksluğumuzun büyük değerini anladılar ve saygı duyarlardı.

Peder Arsenios'un eşkâli şöyleydi:

Uzun boylu, 1,80 m boyundaydı. Çok spor yaptığından sağlam yapılıydı. Çok kıllıydı, sakalı çok sık ve uzundu. Kaşları sık ve kabarık. Alını da parlaktı. Gözleri mavi ve büyüktü. Yüzü de uzundu. Yanakları çukurca olup onları sık sakalı örtüyordu. Gözlerinin altında iki kemik olgun ayva renginde görünüyordu. Bunlar, dış, bedensel insanın eşkâliydi. Bu insanın iç eşkâli de, küçüklüğünden beri kendini her zaman büyük göstermek isterdi. Devamında da onu herkes ihtiyar (basiret ve öngörülükte) addediyordu.

Allah'ın mübarek insanı, Hacı Efendi'nin, Allah'tan lâıykıyla aldığı tedavi edici, mucizevî ve diğer yeteneklerinden başka, bir de öngörü yeteneğine sahipti. Böylece, seneler öncesinden, Allah'tan bilgilendirilmiş olarak, Yunanistan'a gideceklerini ve Farasa'lılara fazla açılmamalarını, yol için bir şeyler biriktirmelerini söylüyordu... Nüfus değişimi olmadan evvel, Peder diyordu: "Yunanistan'a gittiğimiz zaman, köyümüz Yunanistan'ın birçok yerine dağılacak. Karman çorman olacak". Nitekim kendisi için de diyordu: "Ben Yunanistan'da sadece kırk gün yaşayacağım ve bir adada öleceğim". Gerçekten de her şey öyle oldu.

Farasa'dan kaçış, 14 Ağustos 1924'te oldu. Peder Arsenios, iyi bir çoban gibi, kaçırılmış olan sürüsünü yakından takip etti. Her ne kadar bir nüfus değişimi ise de, Türkler, her zaman olduğu gibi, kötü sarıca arılar gibiydiler.

Onun aziz siması, erdem ve teselli dağıtıyordu. Gemi içerisinde, her aile bir demet bağ dalları olup, sevgi dolu Peder de onlara gereken sevgiyi ve özeni gösteriyordu. Bazılarının, onlara yapılan yemekten yemeyip aç kaldıklarını gördüğünde çünkü onlar oruç yemekleri değillerdi, (hayvan yağıyla yapılmışlardı), diyordu: "Şimdi oruçlara bakmayın, kazan ne çıkarıyorsa onu yiyiniz. Yerleştiğiniz zaman, o vakit yine oruçlarınıza başlayınız". O da kucağından bir arpa ekmeği çıkarıp onlara arkadaşlık ederken, dedi: "Siz bana bakmayınız, çünkü ben keşişim".

Birçok sıkıntıdan sonra, gemi Agios Georgios Pireos'a vardı. Sevinç içerisinde, o büyük günü de kutladılar. O gün, Kutsal Haç'ın yükseltiliş günüydü, 14 Eylül 1924 (eski takvim). Devamında, geçici olarak, Kerkira'ya, Kerkira'daki kaleye geçici olarak yerleştiler. Ancak, orada, güzel Hacı Efendi rahatsızlandı ve kendisi istemediği halde, Farasa'lılar onu şehrin devlet hastanesine götürdüler. Peder, onlardan hiçbir biçimde ayrılmak istemezdi. Ancak, onlar onu dinlemediler. Öyle sanıyorlardı ki, hastanede göreceği tedavi ile iyileşecek ve yine onların yanında olacak. Her ne kadar çok kere

daha önceden onlara söylemiş olsa da: “Yunanistan’da sadece kırk gün yaşayacağım...” Bütün olarak, Kerkira kalesinde iki hafta, hastanede bir hafta, ki orada onu Farasa’lılar tedirginlikle ziyaret ediyorlardı.

Ölümünden iki gün evvel, diğerlerinin ayrılıp da, müezzini Prodromos’la yalnız kaldığında, Peder ona dedi: “Prodromos efendi, gel vedalaşalım! Çünkü öbür gün öteki dünyaya gidiyorum. Dün öğle vaktinde Meryem ana geldi ve bana bunu söyledi. Sonra da beni Aynaroz’da gezdirdi ve oradaki manastırları gördüm. Ne kadar da onları görmek isterdim. Ancak bu zamana kadar olamamıştı. Sana ne anlatayım ki, Prodromos bey! Ne çok manastır var Aynaroz’da! Ne büyük ibadethaneler! Ne ihtişam!” Bunlardan sonra da ona diyor: “Sekiz gün sonra hanımın Kiryaki ölecek, sakın üzülmesin. Stefanos Karamuratidis’in hanımı Almalu da, on üç gün sonra ölecek”.

Gerçekten de öyle oldu. Kendi “iki” günü geçip “öbür günü”n gidişi geldiğinde, Allah’ın gerçek kulu Peder Arsenios, daha önce komünyon aldıktan sonra, gerçek hayata, İsa Mesih’in yanına gitti. O anda hiçbir Farasa’lı yoktu.

Kerkira mezarlığında, diğer vefat etmiş olan papazlarla defnedildi. Peder Arsenios, yeni bayram takvimine göre, 10 Kasım 1924 tarihinde vefat etti. Eskiye göre 28 Ekimde. Seksen üç yaşındaydı.

Aziz naaşının mezardan çıkarılışı, otuz dört yıl sonra, Ekim 1958 yılında, merhum Aynaroz keşişi Rahip Paisios tarafından yapıldı. Peder Arsenios’un aziz naaşını Konitsa’ya, nakletti. Orada ailesi kalıyordu. Aziz naaşının nakli hakkında kendisi diyor ki:

“1970 yılında, Peder Arsenios’un aziz naaşını, Konitsa’dan Thessaloniki’nin Suroti kasabasında bulunan, yeni yapılmış kadın İero İsihastiryu tu Agiu İoannu tu Theologu’ya kendim naklettim”. Orada, onun adına yeni yapılmış manastırın yanı başında, kilise çan kulesine yakın, merhum Rahip Paisios’un naaşı ile mezarı bulunmaktadır. Ki o, Suroti İero İsihastiryu’sunda münzevîlerin manevi babasıydı.

1970 yılından beri, peder Arsenios, inançlı insanlara görünmeye ve devamında da mucizeler yaratmaya başladı. O günden bugüne kadar, birçok kişi, onun yardımını inançla ve saygıyla dilediklerinde, onun tarafından birçok hastalıklardan tedavi edilmişlerdir. İmanlı halkın ve de onu yaşayan Türklerin vicdanında, Peder Arsenios aziz bir kişiydi. Ta Farasa’da yaşadığı yıllardan beri yaptığı mucizelerle ve tedavi ettiği hastalıklarla.

11-2-1986 yılında, Ekümenik Patrikhane’nin Patrik ve Sinod kararıyla, Peder Arsenios resmen de aziz olarak tanındı ve İsa Mesih’in kilisesinin azizler topluluğuna dahil edildi. O zamandan bugüne kadar, kilisemizin bütün azizleri gibi, o da, kilisenin bütün cemaati tarafından, ilâhîlerle ve dinî ayinlerle şereflendiriliyor.

33. YİRMİ BEŞ YAŞINDAKİ CANLI CENAZENİN TEDAVİSİ

Birçok defalar, Rahip Paisios, insanların ruhsal yaralarını tedavi etmekle kalmayıp, onların bedensel hastalıklarının da tedavisinde, kutsal ve manevi gücünü kullanıyordu. Atina'nın "Agios Savas" Kanser Hastanesinde yıllarca sosyal danışman olarak çalışmış olan bayan Strongilu'nun "ifadesi", duygulandırıcı olmanın yanında sarsıcıdır da.

90'lı yılların başında ve de 1991'de, Agrinyo'dan, ismi Haris olan, yirmi beş yaşında bir genç, acilen, "Agios Savas" Kanser Hastanesine sevk edildi. Dil kanseri hastalığına tutulmuş olup, durumu ilerlemiş ve çok ciddî idi. Gence, doktorlar ve kalan hastane personeli tarafından gereken bütün tedavi işlemler yapıldı (ameliyatlar, ışın tedavileri, kemoterapiler vb.), fakat, durumu kötüden daha kötüye gidiyordu. Aynı zamanda da, kanser, bezlerine metastaz da yapmıştı. Takriben dört ay içerisinde, Haris, ölmek üzere olan bir hasta durumuna geldi. Yirmi beş yaşındaki bu genç, korkunç bir durumdaydı. Kanama ve beden çürümesi kokusu da çekilmez bir vaziyetteydi. Doktorlar artık, gencin durumunu iyileştirme yolunda, yapacak bir şeyleri kalmadığı halde, aşırı kötü koku yüzünden, bedenini dezenfekte etmeyi de ihmal etmemişlerdi.

Yirmi beş yaşındaki genç, iskelet kalmış, bir canlı cenaze gibi, kendi arzusundan sonra, sonuç olarak Agrinyo'daki evine nakledildi. Tıp ilmi, bütün bilim sınırlarını tüketmişti!

O zaman, bölgenin papazı, Aynaroz'daki Rahip Paisios'u ziyaret etmeleri için Haris'e rica etti. Böyle de oldu. Aynaroz'a giderek, Panaguda inziva hücrelerinde Rahip Paisios'u ziyaret ettiler. Aynaroz keşişi, yirmi beş yaşındaki bu gençle özel olarak ilgilendi. Ona, "okudu", ona hayır duasını verdi ve dedi: "Güle güle evlâdım, hiçbir şeyden korkma!".

8-9 ay hastaneden ayrılalıdan sonra, Haris, daha önce tedavi gördüğü Kanser Hastanesine ilk ziyaretini yapmak istedi. Tabii bir hasta olarak değil, çünkü bu arada genç, çaresiz hastalıktan, Rahibin duası sayesinde kurtulmuş olup, yeni haberleri "Agios Savas" hastanesi personeline iletmek için gitmişti.

Haris'in görüntüsü, Kanser Hastanesi personeline bir şaşkınlık yarattı. Çünkü karşılarında bir iskelet, canlı cenaze değil de, sağlam yapılı bir genç vardı. "Ben şahsen, - bayan Strongilu anlatıyor - böyle, bütün vücuduma bir sıcaklık yükseldi. Çünkü, biz gerçekten çocuğun ne olduğunu öğrenmemiştik. Şahane bir şeydi. Onu canlı görüyorduk. Sağlam ve sevinçli. "Allah'a şükürler olsun" dedi bize.

Kanser hastanesinin doktorları da, olayı mucizeye bağladılar. "Hiçbir şey deyişemeyiz-sadece mucize!"

Bugün Haris'in sağlığı gayet iyidir. İncil'in vaizi oldu. Kendi ailesini kurması için, Yetimhaneden bir kızla evlendi.